

Sygn. akt II UK 270/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku I. K.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.  
o świadczenia rehabilitacyjne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2017 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w J.  
z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII Ua (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2016 r., VII Ua (...), Sąd Okręgowy w J., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. o świadczenia rehabilitacyjne, oddalił apelację wnioskodawczyni I. K. od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 9 października 2015 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 27 maja 2014 r., odmawiającej przyznania wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 1 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte m.in. na dowodach z opinii biegłych lekarzy ortopedy i neurologa, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy, a tym samym nie spełniła przesłanek zawartych w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r.,

poz. 1242 ze zm.) oraz art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 372 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawczyni i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i „nie przyznanie powódce świadczenia rehabilitacyjnego (...), choć była nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie zdolności do pracy, (...)”, a także poprzez jego błędną wykładnię i „pominięcie charakteru czasowej niezdolności do pracy wymaganej dla przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, która nie może być utożsamiana z trwałą niezdolnością do pracy (...)” oraz art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego niezastosowanie. Pełnomocnik wskazał także na naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez „naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie za prawidłowe i rzeczowe opinie biegłych lekarzy neurologa i ortopedy, pomimo iż ich opinie są pozbawione fachowości i rzetelności oraz są nielogiczne i niespójne”.

Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku jak i uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia, orzeczenie o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym oraz rozpoznanie sprawy na rozprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w kwestii „konieczności rozróżnienia charakteru niezdolności do pracy osoby ubiegającej się o świadczenie rehabilitacyjne (czasowa niezdolność), a osoby trwale niezdolnej do pracy. Tymczasem przy ocenie braku niezdolności do pracy powódki nie dokonano rozróżnienia odnośnie tzw. czasowej niezdolności do pracy występującej przy

świadczeniu rehabilitacyjnym, a trwałej niezdolności do pracy, na które zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2016 roku, III UZP 16/15". Ponadto w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w kwestii „bezkrytycznej aprobaty przez Sądy obu instancji wniosków zawartych w opiniach biegłych sądowych lekarzy ortopedy i neurologa, którzy uznali powódkę za zdolną do pracy, (...)”, tym samym „istnieje potrzeba wykładni czasowej niezdolności do pracy dla omawianego świadczenia i jej odróżnienia od trwałej niezdolności do pracy oraz potrzeba wykładni zasady swobodnej oceny dowodów”. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawczyni skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona „ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego wyroku nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza jak i kontrolna tego sądu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia

argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecnictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5). Kwestie wskazywane jako zagadnienia wywołujące wątpliwości prawne – powołane powyżej *in extenso* – w istocie zmierzają do odmiennej niż uczyniły to Sądy orzekające w sprawie wykładni zastosowanych przepisów jak i – zwłaszcza – oceny stanu faktycznego sprawy, zmierzając do odmiennego rozstrzygnięcia.

Ponadto wobec wskazania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jej oczywistej zasadności, należy przypomnieć za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2011 r., I PK 43/11 (niepublikowany), że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi, pomijając nawet, że potrzeba wykładni przepisów prawa nie została w skardze kasacyjnej uzasadniona. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok

jest oczywiście wadliwy a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

I.n